

1

12 mei 1899
Riccall Hall, Riccall, Yorkshire

Evelyn Seaton zag haar adem op het raam condenseren en zei met een kalmte die niet bij haar bonkende hart paste: 'Er komt een hele stoet onbekenden naar het huis, Bessie.'

Er ratelden zes zwarte vrachtkarren door de hekken, die over de bochtige, onberispelijk onderhouden oprijlaan naar het landhuis reden. Hun wielen wierpen stof op, waardoor het leek of er in de ochtendzon een enorme slang naar het huis gleed om hen met huid en haar te verslinden.

Bessie kwam naast haar staan en hield geschrokken haar adem in. 'Dat lijken wel politiewagens, miss.'

'Een heel bataljon politiewagens.' Evelyn keek naar de dravende paarden, die steeds dichterbij kwamen. Het waren *shires*, enorme, sterke trekpaarden met lange manen en vetlokken. Ze vroeg zich af waarom de mannen met zovelen en met zulke grote vrachtkarren naar het huis kwamen.

De mannen stapten uit en groepeerden zich op het grind van de oprijlaan. Evelyn kon zich niet voorstellen dat ze allemaal uit de omgeving kwamen. Dit moest toch een grotere politiemacht zijn dan er in heel Yorkshire te vinden was? De mannen keken omhoog naar de ramen. Ze waren ongetwijfeld diep onder de indruk, zoals iedereen die Riccall Hall voor het eerst zag. De voorname zandstenen Hall was zo groot dat er een heel regiment ingekwartierd zou kunnen worden, waarbij elke militair een eigen kamer zou krijgen. In plaats daarvan werd het met wisteria begroeide landhuis enkel bewoond

door Evelyn, haar moeder en het handjevol bedienden dat ze zich nog konden veroorloven. Het was natuurlijk mogelijk dat die mannen dat niet wisten. Misschien zouden ze wel naar de heer des huizes vragen.

Dat zou voor Evelyns moeder ongetwijfeld weer een neerslachtige periode inluiden.

Evelyn haalde diep adem en scheurde haar blik los van het raam. 'Bessie, ik heb geen idee wat ze komen doen, maar ik denk dat ik hen moet begroeten. Je weet dat mama tegenwoordig laat opstaat, en daarnaast is ze nog te...' Ze liet het woord niet over haar lippen rollen. 'Broos' was geen goed woord om haar moeder te omschrijven. Doorgaans was Cecilia Seaton een levenslustige, energieke vrouw, maar nu was ze somber en lag het verdriet als een sluier over haar heen.

Evelyn had haar uiterste best gedaan om haar op te vrolijken. Toen dat niets uithaalde, had ze haar best gedaan om haar te prikkelen. Ze was in steeds mallere uitmonsteringen aan het ontbijt verschenen, in een wijde fietsbroek met kantjes rond de enkels of met een hoge herenhoed op haar hoofd. Ze had zelfs parels gedragen, in de veronderstelling dat haar moeder beslist uit haar lethargische toestand zou opschrikken als ze haar dochter vóór zes uur 's avonds met parels zou zien. Niets hielp. Haar moeder zuchtte en keek nauwelijks haar kant op. Dat deed Evelyn pijn, en ze werd er zo moedeloos van dat het leek of ze haar moeders verdriet had ingeslikt. Vóór de kerst scheen het even de goede kant op te gaan, maar in de lente was haar moeder weer lusteloos geworden. Het was een vreemd contrast: terwijl de vorst verdween en de bries een zweempje voorjaar bracht, trok haar moeder zich weer terug in haar vertrekken.

'Begroeten, miss?' Bessies brede, gerimpelde gezicht vertrok. 'Met alle respect: ik weet niet of dat een goed idee is.'

'Maak je maar geen zorgen. Ik kan best charmant zijn als ik dat wil. Ik denk dat ik maar het beste een mantelpak kan dragen. Zal ik het tweed kostuum aantrekken?'

Bessies gelaatsuitdrukking verraadde dat ze daar niet achter stond. ‘Wat zouden ze willen, denkt u?’

‘Ze zijn vast verdwaald.’ Evelyn klonk zelfverzekerder dan ze zich voelde.

‘Maar je kunt in Riccall helemaal niet verdwalen.’ Bessie snoof spottend. ‘Je bent het dorp al uit voordat je doorhebt dat je er was. En ik denk echt dat u beter op uw moeder kunt wachten.’

Op dat moment werd er drie keer vinnig aangebeld, alsof de persoon aan de andere kant van de deur gehaast of ongeduldig was. Misschien was hij het wel allebei.

Evelyn schudde haar hoofd. ‘Als ik het kan vermijden, wil ik mijn moeder liever niet van haar stuk brengen. Ik ben vier-entwintig, ik kan echt wel in mijn eentje een groep bezoekers te woord staan.’

‘Ja, maar u windt er soms geen doekjes om, miss. Dat vinden mensen zoals ik niet erg, maar die mannen beneden misschien wel.’

Evelyn hief haar ogen ten hemel. ‘Ik ben heus niet bot, ik ben gewoon eerlijk.’

‘Precies,’ zei Bessie, al liep ze naar de kledingkast en zwaaide ze de grote krakende deuren met kracht open. ‘Daar houden mensen niet van.’

‘Dat is niet waar,’ zei Evelyn. ‘Mensen die beweren een hekel aan eerlijkheid te hebben, hebben volgens mij een hekel aan zichzelf. Daarom zijn ze zo beledigd als ik hun de waarheid vertel. Want als ze niet eerlijk tegen zichzelf zijn, waarom zouden ze de waarheid dan accepteren als ze die van mij horen?’

Bessies mond werd een dunne streep. ‘En daarom moet uw moeder die heren te woord staan. Ze zien eruit alsof dit een officieel bezoek is. U hebt nogal de neiging om vreemde dingen te zeggen.’

Evelyn mopperde binnensmonds wat over die opmerking terwijl Bessie het korset om haar middel wikkelde, en ze hield het kledingstuk vast zodat Bessie het lint aan de achterkant

door de haakjes kon halen. Beneden werd er weer aangebeld. Deze keer klonk de bel vier keer achter elkaar, zelfs nog nij-diger dan de vorige keer.

Evelyns hartslag versnelde. 'Eén opmerking op een debutantenbal en ik krijg al de reputatie dat ik vreemde dingen zeg.'

'U verweet Lady Violet dat ze anderen koeioneert.'

'Dat doet ze ook.'

'En u zei dat ze lelijk tegen anderen doet omdat ze eigenlijk een lage dunk van zichzelf heeft.'

'Daar sta ik ook nog steeds achter.'

'Maar begrijpt u het dan niet, miss? Zulke dingen kunt u niet tegen anderen zeggen! Zeker niet als u op een feestelijk bal aan de buitenwereld wordt gepresenteerd.'

Het korset was inmiddels dichtgeregen en Evelyn draaide zich om om haar blouse over haar hoofd te trekken. Daarbij raakten een paar spelden in haar donkere krullen los. 'Weet je, Bessie...' Haar stem klonk gedempt onder de dunne roomkleurige zijde. '... volgens mij zou het leven eenvoudiger zijn als mensen vaker zeiden wat ze dachten. Lijkt je dat niet verfrissend?'

'Nee, miss,' antwoordde Bessie. 'Ik denk dat iedereen dan van streek zou zijn.'

'Nou, ik niet.' Evelyn knoopte haar tweed rok rond haar middel dicht. In deze kleding zag ze eruit als een strenge schooljuffrouw. Dat was precies de uitstraling waarop ze hoopte, al was de kleding in werkelijkheid bedoeld om te gaan fietsen en niet om horden geüniformeerde mannen te woord te staan. Dit was echter de vooravond van de eeuwwisseling, een tijd waarin mode veelzijdig hoorde te zijn.

Bessie sjarde aan Evelyns jasje en zei zachtjes: 'Misschien hebben ze wel nieuws over uw vader. Per slot van rekening hebben we sinds die artikelen in de krant niets meer van hem gehoord.'

Evelyns gezicht vertrok. 'We praten niet over die artikelen. Nooit meer, en al helemaal niet in het bijzijn van mama.'

‘Natuurlijk niet, miss.’ Bessies wangen kleurden rood. ‘Dat zou ik nooit doen.’

‘Dat weet ik.’ Evelyn maakt via de spiegel oogcontact met haar en glimlachte aarzelend. ‘Wil je Mr. Deeley vragen om die arme mannen binnen te laten? Dan houden ze tenminste op met aanbellen. Als hun eerste pogingen moeder nog niet hebben gewekt, is de kans groot dat ze van de derde bel wakker wordt.’

Bessie verliet de kamer, maar Evelyn liep niet meteen achter haar aan. In plaats daarvan hief ze haar kin op en keek ze naar haar spiegelbeeld. Ze deed haar best om haar trillende schouders te verbergen, haar hoofd niet te laten zakken en haar donkere ogen een zelfverzekerde uitstraling te geven. Zelfs als het bezoek van de mannen niet op een misverstand berustte, was ze moedig genoeg om hen onder ogen te komen, maar ze wenste dat ze het gesprek niet hoefde aan te gaan. In de afgelopen twee jaar hadden zelfs de eenvoudigste dingen veel van haar dapperheid gevergd, en daar begon ze inmiddels genoeg van te krijgen.

‘Maar als het mama beschermt, is het allemaal de moeite waard.’ Met trillende vingers begon ze de knopen van haar jasje dicht te maken. Daarna draaide ze zich om en liep ze naar de trap en de mannen die op haar wachtten.

In de lege ontbijtkamer was de tafel gedekt voor twee personen, met gekookte eieren, koude gebraden ham, vers brood en huisgemaakte marmelade. De bloeiende wisteria voor de ramen tekende patronen in de gefilterde stralen zonlicht die naar binnen vielen. De zon streelde over de olieverfschilderijen aan de wanden en hulde de kamer in een glanzend licht. Doorgaans had Evelyn last van dat bewegende zonlicht in haar ogen, maar vandaag was ze blij met de klimplanten tegen het huis. Ze gaven haar nog enigszins het gevoel dat hun huis privéterrein was, en ze vormden een barrière tussen haar en de mannen die als groepjes kevers op het gras stonden.

‘Percival?’

De livreiknecht stak vrijwel meteen zijn hoofd naar binnen, waardoor ze de indruk kreeg dat hij al een poosje voor de deur ijsbeerde en dat ze hem had betrappt.

‘Stuur de leidinggevende van die cavalerie op de stoep maar naar binnen.’

Percival leek zich niet op zijn gemak te voelen. ‘Mr. Deeley zei dat ik pas iemand mocht binnenlaten als mevrouw wakker is.’

‘Nee, ik handel dit af,’ zei Evelyn. ‘En wel nu meteen.’

Er gleed een onzekere blik over Percivals gezicht, maar hij zei: ‘Begrepen, miss.’ Hij draaide zich om en liep weg.

Evelyn ging op haar gebruikelijke plaats aan tafel zitten, met haar gezicht naar de ramen. Ze veegde haar klamme handen af aan de zachte stof van haar rok. Misschien was dit een bepaalde exercitie of een legeroefening. Misschien waren dit geen politiemensen, maar militairen. Ze vroeg zich af of ze misschien beter aan de andere kant van de tafel kon gaan zitten, waar ze geen zon in haar ogen kreeg. Of kon ze misschien beter gaan staan? Zou haar bezoeker aannemen dat hij haar stoorde op het moment dat ze wilde gaan ontbijten? Misschien had ze Percival moeten vragen hem naar de zitkamer te brengen. Daar was het nu echter te laat voor. Uiteindelijk besloot ze rustig door het vertrek heen en weer te lopen. Haar voetstappen volgden het ritme van de staande klok in de hoek, waarvan de goudkleurige slinger het zonlicht naar haar donkerbruine ogen weerkaatste.

Percival kwam met kordate pas binnen. ‘De Londense commissaris van politie is hier om u te spreken, miss.’

‘De Londense politie?’ De nerveuze kriebels in Evelyns maag werden heviger. ‘Laat hem maar binnenkomen.’

Ze luisterde naar de naderende politiecommissaris. Zijn laarzen klonken zwaar op de hardhouten vloeren, maar de man die binnenkwam was verbazend elegant. Hij nam haastig zijn hoed af, waardoor ze een bijna perfecte cirkel hoofdhuid zag

te midden van zijn dunner wordende grijswitte haar.

‘Lady Seaton. Ik begon al te denken dat er niemand thuis was.’

Aan de stijve houding van zijn hals en zijn trillende ledematen kon ze zien dat hij geërgerd was. ‘Lady Seaton is mijn moeder.’ Ze stak haar hand naar hem uit. ‘Ik ben Miss Evelyn Seaton.’

De vriendelijke glimlach van de man leek even te verflauwen. ‘Commissaris Watts. Is uw moeder niet thuis?’

‘Ze slaapt nog,’ antwoordde Evelyn. ‘Ik maak haar liever niet wakker.’

De man schraapte zijn keel. Hij leek het moeilijk te vinden om haar aan te kijken, maar dat was Evelyn wel gewend. Ze had meer dan eens te horen gekregen dat ze veel te ernstig overkwam, al vond ze dat geen billijk oordeel. Ze gaf haar gesprekspartner gewoon haar volledige, onversneden aandacht, en dat leek haar beleefder dan wat de politiemann deed. Hij staarde naar het indringende portret van haar overgrootvader, de eerste baron Seaton, die een krullerige witte pruik in de stijl van de vorige eeuw droeg.

‘Met alle respect, miss, het lijkt me beter als u haar wakker maakt. Ik ben hoogstpersoonlijk gekomen, zoals ik had beloofd, en gezien de... gevoelige aard van de kwestie denk ik dat ze graag wil horen wat ik te zeggen heb.’

‘Met evenveel respect, commissaris Watts, kan ik u vertellen dat ik haar niet laat wekken.’ Evelyn schonk hem haar allercharmantste glimlach. ‘Goed, nu we de formaliteiten achter de rug hebben, stel ik voor dat u me vertelt waarom u met een compleet bataljon mannen aan het ontbijt verschijnt.’

De man perste zijn lippen op elkaar en wierp een geërgerde blik op de deur.

‘En als u op het punt staat om te vragen of de heer des huizes thuis is, kan ik u vertellen dat het niet zo is. U zult zich dus rechtstreeks tot mij moeten richten.’

‘Ik weet dat hij niet thuis is, Miss Seaton.’ In de stem van

Watts klonk nu een spoortje medelijden door. 'Hij zit in Londen, in een werkhuis voor schuldenaars. Dat is de reden voor onze komst.'

Het licht in de kamer leek niet meer te bewegen. Evelyn hield haar adem in.

'Een werkhuis voor schuldenaars?' Daar had ze weleens van gehoord, al had ze geen idee waarom.

'Daar worden mannen met grote schulden naartoe gestuurd. Ze blijven er tot ze genoeg geld bijeen hebben gebracht om al hun schulden af te betalen. En uw vader heeft torenhoge schulden.'

De woorden liepen als een ijskoude rilling over haar rug-gengraat. Het nieuws zou haar niet moeten verbazen, want haar vader leek altijd inventieve manieren te bedenken om haar en haar moeder te schande te maken.

Maar schulden?

Dat was iets nieuws.

'Hoe kan hij in vredesnaam schulden hebben?' vroeg Evelyn. Haar stem trilde een beetje. 'Aan wie is hij geld verschuldigd?'

'Het gaat om meerdere schuldeisers, Miss Seaton.' Commissaris Watts zuchtte tussen zijn vergeelde tanden door. 'En het bedrag is erg hoog – té hoog. Daarom zijn we hier. Ik ben bang dat we uw vaders have en goed in beslag moeten nemen, evenals eventuele gewassen en opbrengsten van het land.' Hij gebaarde met een slappe hand om zich heen. 'Alles wordt vervolgens geveild.'

Dus daarom hadden ze vrachtkarren en sterke trekpaarden bij zich. Evelyns mond werd droog. Haar stem trilde toen ze weer het woord nam. 'Maar elk kussen, elke lepel in dit huis is mijn vaders eigendom,' zei ze. 'U kunt toch niet... U neemt toch niet alles mee?' Ze draaide zich om naar het schilderij van haar overgrootvader. Het was een belachelijk portret, een en al pompeuze ijdelheid. 'Geen enkel weldenkend mens zou toch bieden op mijn overgrootvader George? U kunt toch niet alles meenemen?'

‘Jawel, lieverd. Dat kunnen ze helaas wel.’

Het was de stem van haar moeder. Evelyn draaide zich om en zag Lady Cecilia Seaton in de deuropening staan. Haar lichtbruine haar was keurig opgestoken, en door haar sombere grijze jurk zag ze er ouder en bleker uit dan normaal.

‘Met de oogst van het land, de opbrengst van de levende have en alle bezittingen die deze heren zullen veilen, hopen we je vaders schulden af te betalen.’

Evelyn kreeg een raar gevoel in haar borstkas. ‘Wist u hiervan?’

‘Aan het begin van de lente heeft je vader me geschreven.’ Cecilia liep de kamer in.

Dus daarom was haar moeder weer zo somber geworden. Haar vader had haar alles verteld en haar gewaarschuwd.

Cecilia keek weer naar de politieman. Haar doorgaans zo warme bruine ogen waren nu helder en kil. ‘Al verzekerde John me dat het huis zelf niet verkocht hoefde te worden.’

‘Dat is aan de executeur die door de rechtbank is aangewezen, Lady Seaton,’ zei de politieman met neergeslagen ogen.

‘Het huis verkopen?’ zei Evelyn. Ze voelde een ijzige angst, waardoor haar handen verkilden en de adem in haar keel stakte. ‘Maar waar zouden we dan moeten wonen? En hoe moet het met het personeel? De bedienden die bij ons zijn gebleven toen vader wegging? En Bessie! Waar moeten zij allemaal naartoe?’

‘Ze moeten weg, net als wij,’ antwoordde haar moeder met een zachte zucht.

Achter de deur hoorde Evelyn iemand naar adem happen. Snelle voetstappen verwijderden zich door de gang.

De politieman verplaatste zijn gewicht opgelaten van de ene voet naar de andere. ‘Het is u toegestaan om wat kleding en persoonlijke bezittingen mee te nemen, maar u moet alle geschenken van de baron achterlaten. U mag niets meenemen wat onder het bevelschrift valt.’

Evelyns mondhoeken gingen naar beneden. ‘Wat een bela-

chelijke opmerking. Alles wat we bezitten is door mijn vader betaald. Wilt u soms de jurken die we dragen in beslag nemen? De schoenen aan onze voeten?’

De woorden rolden bozer uit haar mond dan haar bedoeling was geweest, en haar moeder wierp haar een vermanende blik toe.

‘Evelyn, alsjeblieft. Deze man valt niets te verwijten en het helpt niet als je je hysterisch gedraagt.’

‘Hysterisch?’ Ongelovig keek Evelyn haar moeder aan. ‘Mag ik hier niet eens een mening over hebben?’

‘Niet op dit moment, niet in deze kamer.’ Cecilia’s stem klonk als een zweepslag door het stille vertrek. ‘Je bent de dochter van een baron. Ik wil dat je je als zodanig gedraagt.’

Evelyn voelde het bloed naar haar wangen stijgen. Commissaris Watts keek naar haar zoals iemand naar een klaaglijk miauwende jonge kat zou kijken.

‘Als u een stuk of twee koffers meeneemt, hoef ik die niet te controleren. Als u van plan bent om een kar vol te laden, ben ik echter genoodzaakt alle spullen na te lopen en te controleren of u niets meeneemt wat onder het dwangbevel valt.’

‘Een stuk of twee koffers?’ Evelyn slikte en voelde dat haar opgevlamde woede plaatsmaakte voor een leeg, hol gevoel. ‘Wilt u dat we ons hele leven in een paar koffers proppen?’

‘Bessie zal je wel helpen,’ zei haar moeder. Ze kneepte zo hard in Evelyns hand dat het pijn deed.

‘Maar waar moeten we dan naartoe? Waar moeten we wonen?’

‘We gaan naar mijn tante Clara in York,’ antwoordde haar moeder, al klonk haar stem nu wat minder ferm en zelfverzekerd. ‘We zullen haar om kost en inwoning vragen.’

Evelyn zette grote ogen op. ‘Maar oudtante Clara nodigt ons niet eens uit op de thee! Denkt u werkelijk dat we bij haar mogen wonen?’

‘Om je de waarheid te zeggen, Evelyn...’ Haar moeder keek haar aan.

Evelyn zag dat Cecilia ook een mantel van geveinsde kordaatheid had omgeslagen en daaronder dreigde in te storten.

‘... ik weet het niet,’ vervolgde Cecilia. ‘Maar ik zou niet weten aan wie we het anders moeten vragen.’

‘Dan ga ik onze spullen inpakken,’ zei Evelyn stijfjes. Ze draaide zich om, want ze wilde niet dat de ongeduldige, kalende man haar zag huilen toen ze zich de kamer uit haastte.